

God ziet ons niet zoals we zijn

(3^e preek in een serie over geestelijke vernieuwing)

*Liturgie zo.mo. 30 augustus 2015
te Hardinxveld-Giessendam:*

Opwekking 32
Opwekking 581 (als votum)
Vredegroet van God (Gal.1)
Opwekking 407
Gebed van dank en schuldbelijdenis
Lezen: Romeinen 5:1-11
Psalm 32:1,3,5
Verkondiging
Gezang 89:1 t/m 4
Dooformulier (incl. wet)
Psalm 139:8,11
Doopebed
Doopvragen + opwekking
Doo Anna en Roan
Opwekking 710 (zegen hen/ons)
Overhandiging doopkaarten
Dankgebed en voorbeden
Inzameling van de gaven
Lied 460:1,2
Zegen van God

*Liturgie zo.mi. 30 augustus 2015
te Nieuwerkerk a/d IJssel:*

Belijdenis van afhankelijkheid
Vredegroet van God (Gal.1)
Opwekking 407 (gr 1-6 nr bijbelklas)
Gebed
Lezen: Romeinen 5:1-11
Psalm 32:1,3,5
Verkondiging
Gezang 89:1 t/m 4
Gezang 148 (met gr 1-6,weer terug)
Geloofsbelijdenis van Nicea
Psalm 139:8,11
Dankgebed en voorbeden
Inzameling van de gaven
Lied 460:1,2
Zegen van God

[1]

Het had heel anders kunnen aflopen,
daar in de Thalys van Brussel naar Parijs.
Opeens liep er een man tussen de passagiers door
met een Kalasjnikov in zijn hand.
Je zou er maar inzitten, in die trein.
Je denkt toch dat je laatste uur heeft geslagen, of niet?
Maar wat een moed hadden enkele mannen dan om op hem af te gaan,
met de bedoeling hem te overheersen.
Een van de mannen lukte het om de Kalasjnikov af te pakken,
maar toen hij ermee weg liep, werd hij in zijn rug geschoten...
en als niet iemand anders meteen zijn ader had dichtgedrukt,
was hij ter plekke doodgebloed.

Wie wil dit?

Daar moet je ook haast wel militair (?) voor zijn,
er dus speciaal in zijn getraind en op voorbereid.

Met zo'n beroep kies je ervoor. Maar anders?

Trouwens, ook dan blijft het moedig:

je eigen leven op het spel zetten voor anderen.

En dat doe je dan alléén omdat je wil voorkomen
dat zoveel *onschuldige* mensen worden afgeslacht.

Maar stel dat in diezelfde Thalys dezelfde man met Kalasjnikov rondliep,
en die vertelde de mensen:

jullie doe ik niets,

maar in die andere coupé zitten een paar criminelen

en met hen heb ik nog een appeltje te schillen.

Hoe reageerde je dán?

Zouden die moedige militairen dan nog steeds

op hem gesprongen zijn om hem te overmeesteren?

Toch is dit dus *de kern*

van wat we hier in de kerk met elkaar geloven!

Wij gebruiken graag de slogan: God houdt van ons zoals we zijn...

en dat is ook helemaal waar.

Maar: hóe zijn we dan, hebben we daar nog enig idee van?

Wordt het zo langzamerhand ook niet een modewoord:

God houdt van ons zoals we zijn.

Oftewel: het is allemaal wel goed, en het komt ook best goed.

Niet te moeilijk doen, zo erg is het allemaal niet.

Iedereen krijgt een aai over de bol, en dat nog wel van God zelf...

nou, wie wil dat nou niet?

En toch, of je daar nog je bed voor uitkomt, iedere zondag?

Of dat nog enige invloed heeft op je leven?

Zeker niet als je het toch al redelijk met jezelf getroffen hebt –
wat voegt deze boodschap dan feitelijk nog toe?

Maar toch ook niet, als je iedere keer weer je neus stoot,
tegen de grote en kleine problemen van het leven.

En je vraagt je af: wat heeft deze 'aai over de bol' nog te maken
met de harde realiteit van alledag?

Ja, met het kwaad wat er dus in deze wereld is,
en ook steeds dichterbij komt?

*

[2]

Ja, want hoeveel mensen lopen er niet vast?

Worden gekweld door een diepe onzekerheid, of zelfs angst?

Ook onzeker over de dingen die we hebben gedaan...

we kijken terug op de opvoeding van onze kinderen, en denken:
heb ik het niet helemaal verprutst?

En zit er niet een diepe onzekerheid ook in die mensen
die het juist helemaal hebben gemaakt, van plezier naar plezier gaan:
is dit nu mijn leven, hoeveel stelt het nu uiteindelijk voor?

In Canada is een overspelwebsite gehackt,
waarschijnlijk door een bedrogen echtgenote
van een van die vele (doorgaans) mannen.

Met als gevolg dat van talloze mensen in één klap bekend is
dat ze hier ingeschreven waren,
naam, adres, tot en met seksuele voorkeur.

Mensen, meestal mannen, die daar bewust voor kozen,
maar nu het dan op straat ligt... zelfmoord ligt op de loer:
hier kun je toch geen kant meer mee uit...

En ik denk: stel nou dat ons *innerlijk* zó zou worden gehackt,
en op straat kwam te liggen...

onze gedachten, onze gevoelens...

durfden we dan nog over straat?

Als je een vrouw aanziet om haar te begeren...

als je die ander met alle vriendelijkheid tegemoet treedt,
maar intussen: stik er toch in...

Ja, blijkt daarin niet hoe dodelijk het is

als je je zekerheid ontleent aan je gedrag,

dat wat anderen van je zien?

Paulus streed er al tegen, bij de Joden in Rome:

denk je jezelf te kunnen verontschuldigen,

door die ander te veroordelen, de wereld als in- en inslecht te betitelen?

Maar wat drijft jou dan, in je ijver voor God?

Geldingsdrang, leugen, onrecht? (Rom.2:8)

Als ik het maar veel over de wet heb,

mijzelf er ook zo goed mogelijk aan houd... dan zit ik wel goed?

Dan strooi je jezelf zand in de ogen, zegt Paulus.

En dit werd in de 2e eeuw bijna gemeengoed.

Uiteindelijk was dat natuurlijk ook hét probleem van de Roomse kerk
waar Luther in de 16e eeuw nog steeds tegenaan liep.

En dan slaat de paniek toe wanneer je weer ontdekt hoe groot God is,
en hoe Hij ons kent van buiten en van binnen:

niet alleen wat je dóet, maar juist ook dat wat je denkt, of zegt.

Ja de wanhoop: kan ik Hem ooit nog onder ogen komen?

Als dít is zoals we zijn... waar blijven we dan nog?

*

[3]

Maar dan is dit dus het goede nieuws vanmorgen:

God ziet ons níet zoals we zijn!!

Ja, God kent ons gelukkig wèl zoals we zijn,

méér dan ieder ander, zelfs méér dan wij onszelf vaak kennen.

Maar juist daarom heeft Hij ook alle reden om ons te veroordelen,
om voortaan zó naar ons te kijken:

ja, anderen zien het niet, maar ik wel,

en jonge jonge jonge wat ben j́j slecht zeg!!

En precies dát doet Hij dus niet.

Hoe Hij ons voortaan ziet, hoe Hij ons vandaag ziet,

wordt gelukkig helemáál niet bepaald door hoe wij zijn,

door het kwaad wat ons al van jongs af aan in het bloed zit,

en wat zelfs hinderlijk aanwezig is als we goede dingen proberen te doen.

En waarom niet?

Omdat Hij Zijn eigen Zoon er voor over had.

En die Zoon had de moed,

niet maar om voor onschuldigen te sterven

(zoals die mannen in de Thalys daar kennelijk toe bereid waren),

maar om dat te doen voor mensen

die zeg maar zelf met een Kalasjnikov rondliepen,

en die zich zonder uitzondering

op de overspelwebsite van deze wereld hadden ingeschreven,

en kosten noch moeiten gespaard hadden om ons daarin uit te leven,

al was het maar in onze gedachten.

Overspel, ja: want Hem traptten we door ons denken en doen op 't hart.

Maar wat schrijft Paulus:

Toen wij hulpeloos waren, sprong Christus voor ons in de bres!

Dat 'nog' is verraderlijk, in onze vertaling:

alsof wij het nu níet meer zijn, hulpeloos.

En ook het 'op dat moment' klopt waarschijnlijk niet.

Je zou ook kunnen vertalen: *nog net op tijd*.

Hoezo nog net op tijd? Nou, las ik ergens:

"Laat genoeg om de uitzichtloosheid van onze zwakheid
aan de dag te brengen,

vroeg genoeg om de wereld nog te redden." (JvB, pag.79)

Proeft u het?

De 20e eeuw zou de eeuw van de vooruitgang worden (zie Gunnink).

Wat een desillusie, waar we ons nu in de 21e eeuw bevinden!

Nou, zo was dat ook in die vele eeuwen van het Oude Testament.

De wereld was op sommige momenten één groot Sodom en Gomorra...

maar ook in de kerk was regelmatig

het onrecht en de slechtheid niet van de lucht...

En voel je dán weer de opluchting:

Christus die ons te hulp kwam, waar wij volstrekt kansloos waren,

ja die zijn eigen leven inzette om het onze te redden!

Schuldiger dan we ooit hadden gedacht,

meer geliefd dan we ooit zouden durven dromen.

Alsof het paradijs voor je opengaat, en je er zó naar binnenstapt –
dat was hoe Luther het ervoer.

Want wat een goede boodschap betekent dit:

God ziet ons niet zoals we zijn!

Nee, God ziet ons juist als góede mensen!

Dat *zijn* we (nog) niet, maar zo *ziet* God ons wel!

Dankzij die heldendaad van de Here Jezus,

die zijn leven voor ons gaf.

Immers, zo zegt Paulus een paar hoofdstukken verder (slot van Rom.8):

“God is het die rechtvaardigt, wie zal veroordelen?”

Oftewel: Hij veroordeelt je niet, Hij spreekt je juist vrij!

Nogmaals: ze zijn er nog wel, onze zonden,

maar God ziet ze niet meer!

Nee, Hij ziet alleen nog maar hoe Christus op aarde leefde,

en daar kijkt Hij óns op aan – kun je het je voorstellen?

Ongelofelijk toch?

Ja, maar wel waar. (vgl. HC 23, v/a 60)

Iedere andere boodschap is een leugen,

waarmee de duivel je klein houdt, onzeker, bang.

Ja, de rollen worden compleet omgedraaid:

God ziet *ons* als goede mensen,

omdat Hij *Jezus* beschouwde als het ultieme kwaad.

Hij ging ervoor letterlijk door de hel!

Er was ooit een Chinese tweeling, ééneiig.

(dat klinkt als een sprookje, maar het schijnt echt te zijn gebeurd!)

Ze woonden in Los Angeles.

En de oudste van de twee leefde keurig, deed zijn werk goed en werd alom gewaardeerd.

De jongste was precies het tegenovergestelde,

hij deed zo ongeveer alles wat God verboden had:

hij was enorm gewelddadig,

en kind aan huis in de onderwereld van drugs en prostitutie.

Op een avond komt hij aanrennen, zijn kleren onder het bloed.

De oudste begrijpt meteen wat er is gebeurd:

z'n broer heeft gevochten en iemand met een mes vermoord.

De jongste broer gooit gauw zijn bebloede kleren uit,
verstopt ze onder in een kast en vliegt omgekleed weer weg.
Inmiddels hoort de oudste sirenes van politieauto's dichterbij komen.
Nog even, en de politie zal huiszoeking doen,
en dan die bebloede kleren vinden,
en zijn broer erom arresteren.
Vlug pakt hij de kleren daarom uit de kast en trekt ze aan.

Wat dan volgt, laat zich raden:
de politie stormt binnen, ziet hem onder het bloed zitten,
en arresteert hem.
En de jongen laat het allemaal gebeuren.
Verzet zich niet, ook later niet als hij voor de rechter staat,
ja zelfs niet als deze hem ter dood veroordeelt
vanwege moord met voorbedachten rade.
En dus wordt de executie voltrokken.

De jongste broer is verbijsterd.
Hij had verwacht dat zijn broer op een gegeven moment
toch wel zou verklaren dat niet hij het had gedaan maar zijn broer.
Maar niet dus.
De jongen barst in tranen uit, en kan niet meer stoppen met huilen.
"Wat heb ik gedaan?"
Hij komt tot bezinning en meldt zich bij de politie.
De zaak wordt onderzocht, en men constateert dat hij de echte dader is.
En toch wordt de jongen niet meer gestraft.
Waarom niet?
Voor een misdaad kan maar één keer worden betaald, zeggen ze.
En dat is al gedaan door je oudste broer.
Je bent vrij. (Kamsteeg, 42)

*

[4]

Tja, prachtig hoor.

Maar gaat dit toch niet wat erg makkelijk allemaal?

Oké, die jongste is er wel radicaal door veranderd, dat is waar.

Maar die heeft het aan den lijve ervaren, en wij toch niet?

Dat is toch wel eventjes wat anders.

En dan wérkt het vervolgens dus ook anders, of niet?

Terwijl die radicale verandering dan toch wel echt nodig is!

En inderdaad, dit is ook wat de kerk de eeuwen door heeft ervaren:

een ongelofelijk evangelie,

en toch gaan we zo vaak weer over tot de orde van de dag.

Ja, is juist in de kerk dat gevaar niet heel groot?

Je zit hier namelijk wel, elke week,

en misschien zelfs wel twee keer op een zondag.

En je vraagt om Jezus' wil vergeving voor je verkeerde daden...

en dan is het toch ook weg?

Zeg je net zelf!

Nou, zegt een ander, dát is echt véél te makkelijk hoor,

ben je er al wel een keer heel diep doorheen gegaan?

Heb je ook zo'n bekeringsmoment gehad zoals ik?

En hij of zij kan je er een indrukwekkend verhaal over vertellen,

hoe dat bij hem of haar is gegaan.

Maar ook dat verhaal verdoezelt zomaar

dat je leven vandáág nog helemaal niet zo radicaal veranderd is,

doordrenkt van de liefde van God die in je hart is uitgestort –

zoals we dat zopas lazen in Romeinen 5.

En een derde zegt: maar ik leef heel netjes hoor,

ben vriendelijk tegenover iedereen,

eerder heb ik wel veel slechte dingen gedaan
maar daar heb ik vergeving voor gevraagd,
en ik moet zeggen: de laatste jaren ben ik eigenlijk niet meer ontspoord,
afgezien van wat kleine dingetjes die iedereen wel heeft –
ja het is hier op aarde nog niet volmaakt, dus dat hou je...

Maar ook dan, geliefde broer of zus, strooi je jezelf zand in de ogen.
Want ergens zoek je dan toch houvast in je goeie gedrag.
Zoals die ander in zijn of haar bekeringservaring.

In feite maak je Gods genade daarmee goedkoop (Bonhoeffer).
Die genade is dan niet hetgeen wat je, diep van binnen,
echt tot een ander mens maakt.
Hooguit is er sprake van aangepast gedrag,
of roem je in je ervaring van vroeger
zonder dat er nu veel vernieuwing in je leven zichtbaar is.

Weet u wat er dan mist, bij u en bij mij?
Geloof!

Zoals Paulus dat in die eerste verzen van Rom.5 een paar keer benadrukt.
En dan niet op de manier van: ja, ik geloof het echt wel,
ik weet zeker dat het zo is...

Nee, Paulus doelt daar op het geloof van Abraham
(waar hij in het hoofdstuk ervóór uitvoerig over gesproken heeft).
Abraham gelooft wat eigenlijk niet kan, zegt Paulus (4,18).
En laat dat 'eigenlijk' dan maar weg:
het kón gewoon niet meer.

Hij zou een kind krijgen, had God al bijna 25 jaar geleden beloofd.
Maar inmiddels was hij een oude man, en dus impotent,
en ook Sara was de overgang al lang en breed gepasseerd.

Nou, precies zó impotent en onvruchtbaar zijn wij
als het gaat om iets tot stand te brengen wat echt goed is.
Jezus zegt: zonder Mij kun je niets doen! (Joh.15:5)
En dat hóeft dus ook niet meer,
want Jezus kwam ons te hulp, met zijn heldendaad aan het kruis.

Maar wat voor Abraham gold, zegt Paulus,
geldt nu ook precies voor ons:
geloven wij dat, stellen wij daar als ons vertrouwen op?
Dat God het moet doen?
Ja, dat Hij het gáát doen, omdat alles volbracht is door Zijn Zoon?

Voel je?
Dan moet je je daar echt helemaal aan uitleveren, iedere dag opnieuw,
anders verandert er in jouw leven inderdaad helemaal niks.

Jullie zullen er inmiddels iets van kunnen meevoelen,
Martijn en Annemarie.
Na wat je hebt meegemaakt met Milan
was deze nieuwe zwangerschap ongelooflijk spannend voor jullie.
Iedere controle was er de angst om te horen
dat er weer iets niet goed zou zijn.
En jullie zeggen zelfs:
de hele zwangerschap was een opdracht
om helemaal op God te vertrouwen.
Niet weten wat zijn plan is.
Hij belooft niet dat er een gezond kindje geboren wordt,
Hij belooft dat Hij met ons mee gaat op de weg die wij moeten gaan.

Kijk, dat is het nu precies!
Zó je met je hele hebben en houden uitleveren aan God:
zelf kon je er helemaal niets voor doen.

Ik ontdekte dat het daar ook al bij jullie om draaide, Wilfred en Linda, toen jullie trouwden met Psalm 37:4: zoek je geluk bij de Heer, en in het volgende vers wordt omschreven hóe je dat doet, namelijk: "Leg je leven in de handen van de HEER, vertrouw op hem, hij zal het voor je doen."

Zo geldt dat voor ons allemaal.

En dat is wat juist de doop vanmorgen ook weer zichtbaar maakt!

Gods belofte is gigantisch:

complete afwassing van je schuld,

pure vrijheid en dus diepe vreugde in Hem - wat er ook gebeurt.

Maar dat laatste ervaar je niet zomaar,

laat staan dat het je leven radicaal verandert.

Dat vraagt van ons allemaal

dat we ons met ons hele hebben en houden

toevertrouwen aan Christus.

Hij stierf voor jou.

Hij stond weer op uit de dood voor jou.

En Hij staat nu ieder moment bij God in voor jou.

Vertrouw je Hem? Wil je het alleen daarvan verwachten?

Zo ja, dan zullen je kinderen daar de vruchten van plukken.

Mogen zij erin delen,

en ook al worden gedoopt net als jullie dat zijn.

Zó royaal is namelijk Gods zegen.

Dat zag je toch ook bij Abraham?

Alles draaide bij hem om geloof,

een vertrouwen wat ook diepgaand getest is.

En toch mocht hij ook zijn zoontje Isaak al besnijden.

Een lijfelijk teken: jij redt het niet op eigen kracht,

het mes gaat erin, in je eigen mogelijkheden.

Om het des te meer te verwachten, naarmate je groter wordt,
van de God die de doden levend maakt
en in het leven roept wat niet bestaat.

Het is in je leven vanaf nu echt Jezus,
en Jezus alleen!

*

[5]

Verlang jij ook naar echte vernieuwing van je leven?

Geestelijke vernieuwing ook in de kerk?

Laat de boodschap van vanmorgen dan weer diep tot je doordringen.

God ziet ons niet zoals we zijn, hoe is het mogelijk!

Ga daar vervolgens ook je gezin in voor, als God het je geeft:

dat dit je vertrouwen is, ja het fundament van je leven.

Laat dat maar het begin zijn van iedere dag,

want anders sus je zomaar weer in slaap.

Dat je beseft: durf ik deze nieuwe dag weer in te gaan?

Durf ik me op straat weer te vertonen?

Voel ik me ook veilig bij alle gevaar?

En dan niet allerlei schijnzekerheden zoeken,
om jezelf gerust te stellen.

Nee, zing het maar zoals jullie doen in je gezin, Wilfred en Linda:

dit is de dag,

dit is de dag die de Heer ons geeft,

wees daarom blij en zing verheugd.

En zoals jullie, Martijn en Annemarie,
vertrouwen hebben moeten leren
door veel pijn en moeite heen:
je weet niet wat Gods plan is op deze nieuwe dag,
maar Hij zal er zijn,
en jullie en wij mógen er voor Hem zijn.
Uit pure, duur gekochte genade.
Amen.

Hardinxveld-Giessendam, Jan Meijer
28 augustus 2015